

Petr Hájek: Mlha o prázdninách: Fraška jede dál. Nová definice svobody je její součástí. 27 odstínů šedi vše zařídí. Proč zase plán selhal? A co ho nahradí? Propast se rozšiřuje. Velký skok ji už nepřekoná. Takže válka?

- CZ24 News | 8. července 2021

Petr Hájek pozoruje závěrečné scény prvního dějství covidové tragédie a tuší, že po prázdninové přestávce přijde úplně jiný scénář Lidské komedie

I v nadcházející okurkové sezóně (nejen) u nás hra na pandemii pokračuje. Lidé se sice rozjíždějí na dovolené, respektive s dětmi na prázdniny (což je opět jen pokračování stavu nechození do školy jinými prostředky), ale stejně neuniknou. Zvláště pokud míří do zahraničí. Jejich hlavními „rekreačními“ radostmi jsou očkování, covid-pasy, testy a sledování zelených a červených míst na mapách. To podle toho, kde právě mají větší potřebu vymáhat od občanů poslušnost k „opatřením“, jak se nazývají různá donedávna neslychaná rozhodnutí vlád při tréninku veřejnosti na totalitu. A je úplně lhostejné, že třeba u nás je soudy prohlášeno za nezákonné.

Jede to stále dál. Nic nezmohou ani protestující před sněmovnou, kteří chtějí zrušit certifikáty o očkování či testování. Ani Tomio Okamura, který (uvnitř sněmovny) chtěl prosadit diskusi o okamžitém zrušení pandemické pohotovosti a odmítl obludné snahy ministra „Kena“ Vojtěcha přimět jakýmikoli metodami vzdorující občany k očkování. Ani Volného blok (který protest před sněmovnou organizoval). Ani poslanec Volný, který chtěl od „Kena“ slib, že Babiš covid pasy do voleb nezavede. Bez šance. Vláda má – s podporou komunistů – dostatečnou sílu nadále předstírat „vážné nebezpečí“. Hrát dál tu frašku s vážnou tváří. Hraje ji Brusel, tak přece nebude ve své epizodní roli „narušovat jednotu“.

To v Británii, která již není součástí euro-žaláře, si mohou aspoň dovolit krutý žert. Sice jsou jinak (za vlády konzervativců!) ještě bruselštější než Brusel - v poklekání před černochoy, v likvidaci svobody slova, v nástupu zeleného fašismu - ale aspoň už za své. Jestliže za této situace ministerský předseda Johnson ohlásí 19. červem „dnem návratu svobody“, zní to jako pověstný černý anglický humor. Může nás to ale trochu zorientovat v temném pojmosloví vítězíci euro-americké totality: Svoboda je, když vláda s neobyčejnou laskavostí stopne všechny zákazy a příkazy týkající se covidové frašky.

Jak splnit plán na 150%?

Prostě se s „pandemií“ prý nyní bude nakládat jako s běžnou chřipkou - sice nepříjemnou, ale jinak „běžnou“ nemocí, proti které se asi tak sto let žádná zvláštní drastická omezení nepraktikovala. A to navzdory tomu, že v porovnání s covidem na ni umírá podstatně více lidí. Nemluvě o tom, že za epidemii se pokládá zhruba 1500 - 2000 nakažených na 100 000 obyvatel. Dnes jsou to jednotky či desítky. Ani bychom o nich nevěděli, kdyby se nezjišťovali nekonečným a drahým testováním bezpříznakových zdravých, ale projevenými symptomy nemocných.

Převratný počín (chovat se ke covidu jako ke chřipce, která ve statistikách mezitím úplně zmizela z povrchu světa) prý bude v „kolébce demokracie“ nyní opět zaveden - a jmenuje se to svoboda. Tak už aspoň víme, co jsme získali opuštěním nelidského vězení „reálného socialismu“ metodou „sametové revoluce“ (jak byl v pojmosloví tajných služeb USA a SSSR označen nekrvavý státní převrat, který společně zorganizovaly). Tohle, řečeno již zlidovělým bonmotem, „by si nedovolili ani komunisti“. Riskovali by totiž, že by mohla vypuknout skutečná revoluce - a by to v relativně poklidném a relativně prosperujícím „reálném socialismu“ (na rozdíl od toho současného imbecilního) neudělal ani imbecil.

Takže teď, když máme, co jsme chtěli, v Británii bude od devatenáctého opět „svoboda“. A to navzdory faktu, že se nepodařilo „dostat pod nůž“ (v podobě injekční stříkačky) původně plánovaných 70 - 80 % občanů (státní plánovací komise mnohde počítaly až s devadesáti procenty). Je to (z dob reálného socialismu) známá metoda: pokud by se to podařilo, byl by plán splněn na 150%, přestože fakticky by to bylo něco kolem poloviny ze sta. Ale statistika je velká čarodějka. A Johnson pochopil, že kdyby frašku hrál dál, mohl by opravdu rychle narazit na autentickou tvrdou odpověď veřejnosti. No prostě už to nemůže svést na Brusel. To jsou ty nevýhody Brexitu.

Druhá cesta

Je to pořád stejné. Opakuje se to na nejrůznějších vzorcích společenského života (a vědomí), přičemž ten covidový byl zatím bezpochyby nejpřesvědčivější: Stát vedle státu je západní svět v podstatě rozdělen na poloviny. Jedna - dobrovolně či pod mediálním a sankčním tlakem - nakonec akceptuje vládní doktrínu, ať je jakkoli absurdní, nesmyslná či přímo šílená. Mediální bušení do hlav čtyřadvacet hodin denně (po měsíce a vlastně už roky) přinese výsledek jen asi u třetiny veřejnosti. Nějakých dvacet procent dalších podlehe výhrůžkám a „odměnám“ za podvolení (bič a cukr). Menší či větší polovina však (potichu či hlasitě) proti tyranii protestuje, odmítá ji - a není jí to nic platné. Prostě demokracie.

A tak se někteří sice formálně podvolí, ale ve skutečnosti jen najdou cesty, jak se očkování vyhnout - a získat načerno nějaký doklad, který jim umožní využívat výhod „loajálních“. Už vůbec nejde o rozum. Téměř každý, kdo ho používá, ví, že další testování a očkování nedává žádný smysl. Pokud je přece skutečně tolik naočkovaných, jak tvrdí statistika (a vedle nich nejméně stejná skupina, která nákazou - bez příznaků či s příznaky - prošla), je jasné, že nemocní přibývat nebudou. O to více však o nich budeme slyšet v ČT a „Spojených mediálních válcovnách“, nadnárodní podnik.

Ale i kdybychom brali vážně pokračující úřední a mediální lži o „nových ohniscích způsobených mutacemi“ (ve skutečnosti nově zavedené varianty umělého výrobku, jehož životnost – na rozdíl od přirozených virů – rychle klesá), nedávalo by to smysl: buď je tedy očkování zbytečné, a stejně jako testování bude muset pokračovat donekonečna (sen farma-gigantů), nebo nezbyvá než vyhlásit konec, v piárovém slovníku „den návratu svobody“. Je zjevné, proč Britové (a také Američané) jdou druhou cestou.

Sedmadvacet odstínů šedi

Anglosaský svět stojí na specifické protestantské tradici: Lehce zde vznikají (a také rychle zanikají) všemožné „prohibice“ a další radikální společenské výstřelky. A volby probíhají většinovým systémem (vítěz bere vše – i odpovědnost). Nic na tom nemění ani poslední „výstřelek“ – zfalšované prezidentské volby ve Spojených státech. Naopak. Pučisté už mezitím pochopili, že se jim nepodaří zafixovat podvody jako regulérní cestu k moci – a začínají couvat, zatímco Donald Trump nabírá na síle. Není dokonce vyloučeno, že už ty nejbližší volby (do Kongresu) proběhnou příští rok zase (relativně) standardně. V opačném případě se totiž ze Spojených států stanou rychle státy rozpojené.

Německá Čtvrtá říše (tzv. Evropská unie) stojí naopak na „kancléřském“ poměrném volebním systému, v němž vítěz – ten, kterého chce nejvíce lidí – neznamená nic. Skládají se proto koalice, jejichž programy jsou třeba naprosto rozdílné, ale touhu posadit se k pákám moci (a peněz) mají shodnou. Udělají povolebně cokoli – s dokonalou alibistickou výmluvou, že by sice chtěli splnit slibované, ale „koaliční partner tomu zabránil“. Kdo tohle nechápe, a volí koalice, patří v podstatě do stejné skupiny jako „loajální očkování“. A to bez ohledu na to, že sociologicky nejde nutně o stejný „řez“. Tak to funguje v celé EU poté, co ji opustila „nekompatibilní“ Británie: sedmadvacet odstínů šedi, která umožňuje architektům totality prosadit cokoli, ačkoli to většina nechce, nebo přímo odmítá.

Perfektním příkladem jsou (dnes mainstreamem pochopitelně nenáviděné) naše přímé prezidentské volby. Jde totiž o faktický výčnělek většinového volebního systému, který teoreticky umožňuje vládu většiny (jinak je nutno sáhnout k podvodům typu korespondenčního hlasování atd.). Volí se buď – nebo: A tak tu máme podvakrát prezidentem Miloše Zemana, a celý mediálně-mocenský aparát proti tomu nic nezmuže. Jen ve stále ještě katolicky orientovaném Maďarsku (a částečně v Polsku) se navzdory „kancléřskému“ systému podařilo prosadit takovou většinu, že vládne vítěz: důsledky aby dnes a denně v satanistickém Bruselu „řešila“ soudružka Jourová a spol. Obdobné je to s referendem. Proto Okamura nemůže prosadit jeho zavedení do systému – ačkoli v ústavě existuje. „Odstíny šedi“ – soudruzi od Babiše přes Fialu až po Bartoše – to nedovolí.

Velký skok

Dnes a denně přibývají důkazy o tom, že Operace covid – a její vrcholná fáze, vakcinace – není cílem, ale jen prostředkem. Je proto úplně jedno, jestli jsou některé informace o zhoubnosti vakcín (všechny jsou v podstatě stejné) přehnané, neověřené, nebo dokonce záměrně podstrčené vakcinátory, aby na nich pak mohli dokazovat „fake“ – a vytvářet tak informační mlhu. Není dokonce ani podstatné, zda (prý asi z jedné třetiny) jsou vakcíny jen placebo („slaná voda“), aby šlo později zajistit, že alespoň část očkovaných nebude nést bezprostřední následky („zlatá miliarda otroků“ musí zůstat k dispozici na práci).

Protože však žádný plán nikdy nevyjde, to podstatné se nakonec stejně odehraje v klasickém souboji o moc a peníze: Ta polovina společnosti, která vzdoruje, nebude moci být nakonec zcela „izolována“. Sankce a odměny se rozpustí (a bleskově zapomenou) na podzim, až po německých volbách nastoupí do Reichstagu nový šéf/ka Čtvrté říše (pohlaví už nehraje vůbec žádnou roli). Naše parlamentní volby

jsou z hlediska „odstínů šedi“ v evropském kontextu bezvýznamné. Nebo si to alespoň v Bruselu myslí, a proto ještě čekají s odstřelením Babiše (jistým vítězem voleb) na to, jaká se vytvoří koalice. A jak silný bude Okamura (případně zda ho ve sněmovně doplní Trikolóra či Velký Fízl Přísaaha). Teprve pak udeří.

Rozjíždíme se na prázdniny - a tak nějak je to mnohým momentálně všechno jedno. Z hlediska uchování alespoň elementárního duševního zdraví je to nakonec možná pochopitelná reakce. Až podzim totiž přinese „velký skok“. To, co architekti covidu rozjeli, totiž nelze vzít zpět. Nejen morálně a hodnotově, ale především ekonomicky je Západ nezvratně v troskách. Jen to ještě pod nátlakem a kulisami totálně zadluženého blahobytu není ještě tak patrné. Až se dozvíme, že zničehonic zase platí, že dvě a dvě jsou čtyři, bude z toho jedna polovina společností „sedmadvaceti odstínů šedi“ vyjukaná a šokovaná.

Že původní plán nevyšel (protože žádný plán nikdy nevyjde), je ovšem jasné už dnes. Stejně jako jistota, že devatenáctého července pobrexítová Británie svobodu zpět nezíská. Jediná vážná otázka nyní zní, zda nakonec (jako obvykle) vše vyřeší válka. Ale kdo by se tím na začátku dovolených zabýval? Ostatně válka přece už neexistuje (protože většina současných generací ji nezažila). Ostatně válka už začala (a covid je v ní jen jednou ze zbraní psychologického hromadného masakrování).

Ostatně soudím (máme-li ji v jakémkoli smyslu slova přežít), že Evropská unie musí být zničena.

Autor: Petr Hájek

Zdroj: protiproud